

Van Hal tot Hal

Op een mooie zondag in november verzamelen we met een klein groepje in de Hallen in de Kinkerbuurt, om van daar af naar een kersverse nieuwe hal te fietsen, World of Food, in Amsterdam Zuid-oost, de vroegere Bijlmer. Het is al druk in de verbouwde tramremise van de Hallen. Je vraagt je af hoe dat kan, zondags om 12.00 uur op zo'n yuppenplek, of waarom moeders nu uitgerekend daar hun kind de borst gaan zitten geven, met een taartje voor zich en een paar rennende peuters om zich heen. Wij drinken koffie en nemen de stand van het theaterwezen door. Is Toneelgroep Amsterdam per definitie niet te harden? Of ligt dat aan onze veel te hoge eisen? Misschien is het veel simpeler, zijn we gewoon te verdelen in liefhebbers en haters van theater.

Overigens, hoe zijn de Hallen ooit tot stand gekomen? Kennelijk hebben na jarenlang bakkeleien een paar trekkers de handen op elkaar gekregen, en de buurtprotesten stil.

Na de koffie begeven we ons op pad.

Amsterdam, die wereldstad, is maar klein, je fietst zo van west naar oost. Om te beginnen stuiten we op de grote moskee aan de Baarsjesweg. Wat een joekel! En wat een raar gezicht, zo midden in een Amsterdamse volkswijk. Maar ja, er zijn tegenwoordig heel veel muzelmannen in de stad. En alle soorten gelovigen hebben altijd grote godshuizen willen hebben, liefst zo groot mogelijk.

Dwars door de Kinker- en de Helmersbuurt bereiken we het Vondelpark. De Kinkerbuurt zit in de lift, de Helmersbuurt was altijd al een aangename woonbuurt. En het Vondelpark is op zo'n mooie zondag een heerlijke plek, vol lopers en fietsers en andere verpozers.

Vervolgens door Zuid (tegenwoordig E 10.000,00 per m² weet Peter) naar de

Beethovenstraat, waar mevrouw Abramovicz een energy-boost aan ons zitvlak probeert te geven (The Regenerator, buitenkunst). Achter de RAI door, langs het Amstelpark, over de Amstel en de snelweg, tot je bij een oord komt dat Venserpolder heet. Dat is andere koek, daar slaat de depressie toe: kleurloze blokken met goedkope, slecht

onderhouden woningen en verwaarloosde types op straat. Het is duidelijk, hier ben je in een andere wereld. We fietsen door naar de Amsterdamse Poort en het Bijlmerplein, dat gedomineerd wordt door de organische vormen van het ING hoofdkantoor, van Alberts en Van Huut. Daar memoreren we de architectenstrijd die over deze stijl heeft gewoed, met zijn heftige voor- en tegenstanders. Daarna dwalen we door de woonwoestenberg van de Bijlmer. Ze mogen dan

veel van de hoogbouwflats hebben afgebroken en vervangen door laagbouw, voor ons buitenstaanders is het nog steeds een schrikbeeld hier te moeten wonen. Maar goed, wat weten we ervan? We staan stil bij een kerk waar we gejubel horen. Intussen zien we her en der kleurig uitgedoste vrouwen en mannen in hun mooiste kleren paraderen, het lijken wel Kongolese sapeurs. En op de meeste plaatsen ziet het er schoon en veilig uit.

Na een flinke zoektocht vinden we de opgekalefaterde parkeergarage met het opschrift World of Food. Allemaal kleine eettentjes, simpel, weinig opsmuk, en zo te zien veel lekker eten. Het oogt totaal anders dan de Hallen, sympathieker, geen poeha. Maar het zou er wel wat drukker mogen zijn, het is de vraag of ze dit zo volhouden. De meesten van ons eten van de Thai, alleen Peter van de berg Ararat. Allemaal heerlijk.

En hoe staat het met onze multiculturele samenleving? Zijn we al een beetje geïntegreerd? Ik geloof niet erg. In ieder geval hebben wij kennelijk geen van allen veel nieuwkomers opgenomen in onze kring van vrienden en kennissen.

Leuk tochtje. En wat een werelden van verschil, de Hallen en World of Food! Maar hemelsbreed zijn ze, gezien vanuit ons centrum van de wereld, ongeveer even ver weg.

Aanvulling Annelies

Een fietstocht is net zoiets als de podiumkunsten bezoeken. Het is eenmalig, je fietst, je bezoekt een voorstelling, je laat je verrassen, doet ervaringen op, wisselt uit en het is vervlogen. De herinnering blijft, maar nieuwe connotaties voegen zich erbij. Gedachten gaan door.

Ik denk nu steeds: maar wat is integratie nou eigenlijk?

En waarom heb ik in de Bijlmerhallen meer gevoel van sociale cohesie dan bij de yuppen en toeristen in de Hallen met een hoofdletter? Hoewel ik daar meer bij hoor qua type en er graag een film bezoek. En als ik nou es enorm verliefd word en de persoon in kwestie zegt: kom bij me wonen in de Bijlmer, wie weet zou ik dat dan doen? Ik bedoel maar .. Wat weegt er allemaal mee in je persoonlijke keuzes, los van stedenbouwkundige overwegingen?

Wat me wel duidelijk wordt is dat wat meer organisch groeit, doordat mensen zich vestigen met hun handel, nering, gewoonten, er huizen bouwen, leuker is dan wat er achter de tekentafel wordt ontworpen voor de mensen, door anderen in opdracht van overheid of projectontwikkelaars, of meneer Corbusier, met al hun ideeën hoe ik geacht word te leven, te wonen, me te vervoeren, te werken, te recreëren en me te gedragen. Scheiden van woon, werk en vervoersfuncties? Nee, juist een mix van dat alles in de steden. Een Amsterdamse moskee? Nee, vreselijk. Maar is dat geen integratie?

Een enerverende fietstocht! Gezellig ook. Ik had jullie graag nog meegenomen naar de film Spectre, bij wijze van spreken, ik zag die daarna, een enige film als je een beetje van de Bond films houdt.

Tot een volgend uitje,

Hartelijk groetend, Annelies.